

Wnoszący odwołanie do Izby Odwoławczej: Strona skarżąca

Decyzja Izby Odwoławczej: Stwierdzenie niedopuszczalności odwołania (sprawa A 001/2005)

Podniesione zarzuty: Naruszenie rozporządzenia (WE) nr 1239/95 ⁽¹⁾ i zasady dobrej administracji z uwagi na niezastosowanie art. 49 tego rozporządzenia. Błąd polegający na odrzuceniu odwołania ze względu na brak legitymacji do jego wniesienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1239/95 z dnia 31 maja 1995 r. ustanawiające zasady wykonawcze stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do postępowania przed Wspólnym Urzędem Odmian Roślin (Dz.U. L 121, str. 37)

Skarga wniesiona w dniu 29 marca 2006 r. — Neoperl przeciwko OHIM

(Sprawa T-97/06)

(2006/C 131/82)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Neoperl GmbH (Müllheim, Niemcy) [Przedstawiciel: H. Börjes-Pestalozza, Rechtsanwalt]

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji R 0612/2005-4 i zobowiązanie Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego do opublikowania zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego nr 3 636 206 w celu dokonania jego rejestracji.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Trójwymiarowy znak towarowy „giętka rura sanitarna” dla towarów z klas 11 i 17 — zgłoszenie nr 3 636 206

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Zgłoszony znak towarowy wykazuje wymagane minimum charakteru odróżniającego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94 ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994, L 11, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 28 marca 2006 r. — Fédération nationale du Crédit agricole przeciwko Komisji

(Sprawa T-98/06)

(2006/C 131/83)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Fédération nationale du Crédit agricole (Paryż, Francja) [Przedstawiciele: adwokaci N. Lenoir i P.-A. Jeanneney]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2005 r. w sprawie N 531/2005 Francja — Środki związane z utworzeniem i funkcjonowaniem Banque Postale

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 26 stycznia 2005 r. władze francuskie poinformowały Komisję o podjętej przez nie decyzji o przeniesieniu działalności bankowej i ubezpieczeniowej prowadzonej przez La Poste na spółkę-córkę (Banque Postale), w której początkowo całość udziałów należała do La Poste. W dniu 21 lipca 2005 r. skarżąca złożyła do Komisji formalną skargę na podstawie art. 20 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 695/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (obecnie art. 88 traktatu) ⁽¹⁾, wskazując na niezgodność pomocy państwa przyznanej Banque Postale ze wspólnym rynkiem oraz wnosząc do Komisji o wszczęcie formalnej procedury dochodzenia.

Decyzją z dnia 21 grudnia 2005 r. Komisja stwierdziła, że przeniesienie usług finansowych La Poste na jej spółkę-córkę nie przynosi Banque Postale korzyści gospodarczych oraz że środki związane z jej utworzeniem i funkcjonowaniem nie stanowią pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. Chodzi tu o zaskarżoną decyzję.

Na poparcie swej skargi skarżąca podnosi cztery zarzuty, z których pierwszy oparty jest na naruszeniu formalnej legalności, mianowicie na naruszeniu rozporządzenia nr 695/1999 w związku z tym, że Komisja, zdaniem skarżącej, postanowiła odłożyć niektóre kwestie do późniejszego zbadania oraz naruszeniu art. 88 ust. 2 WE w związku z tym, że Komisja odmówiła wszczęcia formalnej procedury dochodzenia.

W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że uznając środki związane z utworzeniem i funkcjonowaniem Banque Postale za niestanowiące pomocy państwa, Komisja popełniła kilka błędów w ocenie, między innymi w odniesieniu do korzyści gospodarczych przedstawionych w złożonej przez nią skardze do Komisji oraz że w konsekwencji naruszyła ona art. 87 i art. 88 WE.

W zarzucie trzecim skarżąca zarzuca Komisji, że zaskarżona decyzja jest wadliwa pod względem formalnym z powodu braku uzasadnienia dotyczącego odmowy rozpatrzenia istotnych zarzutów podniesionych przez skarżącą w jej skardze do Komisji oraz z powodu wewnętrznie sprzecznego i niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do niektórych szczegółowych kwestii rozważanych w decyzji.

W zarzucie czwartym skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła art. 43, art. 82 i art. 86 WE, ponieważ w swojej decyzji zaniechała ona dokonania oceny naruszeń swobody przedsiębiorczości i wolnej konkurencji, wynikających ze środków związanych z przedmiotem pomocy państwa wynikającej z ksiąteczki oszczędnościowej A (livret A).

(¹) Dz.U. L 83, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 3 kwietnia 2006 r. — SPM przeciwko Komisji

(Sprawa T-104/06)

(2006/C 131/84)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Société des plantations de Mbanga (S.P.M.) (Douala, Kamerun) [Przedstawiciel: adwokat B.-L. Doré]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej:

— uznanie za dopuszczalne wszystkich jej żądań;

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (WE) nr 219/2006 z dnia 8 lutego 2006 r. otwierającego kontyngent taryfowy na przywóz bananów objętych kodem CN 0803 00 19 pochodzących z krajów AKP i ustalającego zasady zarządzania nim w okresie od dnia 1 marca do dnia 31 grudnia 2006 r.

— obciążenie Komisji całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zmian szczególnych uregulowań dotyczących kontyngentów w wymianie handlowej z państwami trzecimi, wchodzących w zakres środków organizacji rynku w sektorze bananów, rozporządzenie Rady Unii Europejskiej nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. (¹) między innymi powierzyło Komisji uprawnienie do przyjęcia środków niezbędnych do wykonania tego rozporządzenia oraz środków przejściowych dotyczących w szczególności zarządzania kontyngentem taryfowym w odniesieniu do bananów pochodzących z krajów AKP. Działając na tej podstawie Komisja utrzymała w mocy w rozporządzeniu nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. (²), w odniesieniu do stycznia i lutego 2006 r., system wydawania pozwoleń na przywóz na podstawie historycznych ilości referencyjnych (³). Ponieważ rozporządzenie to z założenia miało charakter przejściowy, w dniu 8 lutego 2006 r. Komisja przyjęła rozporządzenie nr 219/2006 otwierające kontyngent taryfowy na przywóz bananów objętych kodem CN 0803 00 19 pochodzących z krajów AKP i ustalające zasady zarządzania nim w okresie od dnia 1 marca do dnia 31 grudnia 2006 r. (⁴). W rozporządzeniu tym Komisja ustaliła metodę zarządzania kontyngentem taryfowym, przewidującą korzystanie z kontyngentu zgodnie z porządkiem chronologicznym przyjmowania oświadczeń o dopuszczeniu do swobodnego obrotu (metoda „kto pierwszy, ten lepszy”) oraz zastrzegła tymczasowo część kontyngentu taryfowego na rzecz podmiotów gospodarczych zaopatrujących Wspólnotę w banany na mocy poprzednio obowiązujących uregulowań dotyczących przywozu. Rozporządzenie to jest przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w niniejszym postępowaniu.

W ramach niniejszej skargi skarżąca utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie jest niezgodne z prawem z szeregu powodów, co jej zdaniem wynika z jego przepisów, zgodnie z którymi 60 % kontyngentu taryfowego jest zarządzane zgodnie nową metodą, a 40 % wciąż przez wydawanie pozwoleń na przywóz na podstawie historycznych ilości referencyjnych. Na poparcie skargi skarżąca powołuje te same zarzuty i argumenty, co powołane przez nią w skardze w sprawie T-447/05 (⁵).

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1964/2005 z dnia 29 listopada 2005 r. w sprawie stawek celnych w odniesieniu do bananów (Dz.U. L 316, str. 1).

(²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 2015/2005 z dnia 9 grudnia 2005 r. w sprawie przywozu bananów pochodzących z krajów AKP w ramach kontyngentu taryfowego ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1964/2005 w sprawie stawek celnych mających zastosowanie do bananów w styczniu i lutym 2006 r. (Dz.U. L 324, str. 5).

(³) Skarżąca wnosi o stwierdzenie nieważności tego rozporządzenia w sprawie T-447/05.

(⁴) Dz.U. L 38, str. 22.

(⁵) Por. komunikat w Dz.U. 2006 C 74, str. 24.